

Arrest

nr. 267 214 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, grootmoeder en kleinkind, die verklaren van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 29 januari 2020 en verzoeken dezelfde dag om internationale bescherming. Op 17 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekers tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit. U bent u Tsjetsjeense van etnie en moslima van religie. U werd geboren op 8 februari 1955 in de provincie Toldi kurgansko oblast, district Kapalski, in het dorp Kizalagatch.

U trouwde met G.N. en woonde samen met hem sedert de jaren zeventig in Urus-Martan. Daar had u aan uw woning een winkel voor levensmiddelen. Toen u 27 was overleed uw man plots aan een hersenbloeding. U bleef achter met drie kinderen: M.S., M., E. Zeven maanden na de dood van uw echtgenoot werd uw dochter M. geboren.

Uw schoondochter L., die door u H. wordt genoemd, verblijft in Ingoesjetië. Zij was de eerste echtgenote van uw zoon M.S. Uit dat huwelijk werd uw kleinkind M.S. geboren. Hij kwam die samen met u naar België kwam, geboren.

Uw dochters M. en E. verblijven in België, en M. werd in 2017 als vluchteling erkend. Uw dochters verlieten Rusland om u onbekende redenen. Uw dochter M. verblijft nog in Urus-Martan.

Ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Rusland ging uw zoon M.S. samen met zijn vriend T. een andere vriend, A., ophalen om samen naar de gevogeltefabriek te gaan waar M.S. en T. eigenaar van zijn. Terwijl ze daarheen gingen, werden ze beschoten door een andere vriend van hen, K. A. werd geraakt en overleed. K. werd veroordeeld voor deze moord, maar de familie van A., die tot de teip Peshkhoy behoort, achtten uw zoon en T. toch verantwoordelijk voor de dood van A. Daarom werd er een bloedwraak uitgesproken door de familie van A. Uw zoon en T. sloegen op de vlucht, en tot op heden is de verblijfplaats van uw zoon u onbekend. De huidige echtgenote van M.S. trok met haar kind naar haar ouders, en u bleef thuis achter met M.S., de twaalfjarige zoon van M.S. uit een eerder huwelijk.

Thuis werd u quasi dagelijks lastiggevalen door de familie van A., die wilden weten waar uw zoon zich verstopt had. M.S. werd op de terugweg van school naar huis een paar keer aangesproken door personen in een wagen, die hem vroegen waar zijn vader was. Zelf ving u via een familievriend op dat de familie van A. van plan zou zijn M.S. te ontvoeren om zijn vader ertoe te dwingen zich aan hen over te geven. Uw zoon vroeg u om samen met M.S. het land te verlaten voor de veiligheid.

U verliet Rusland in januari 2020 met de minibus, samen met uw kleinkind M.S. U bereikte België na vier dagen en op 29 januari 2020 diende u samen met M.S. een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u documenten neer met betrekking tot uw fysieke medische problemen en uw behandeling in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en documenten die u neerlegt betreffende uw fysieke medische toestand, blijkt immers dat u hartproblemen heeft en slecht te been bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid geboden om pauze te nemen en te rusten wanneer u daar behoefte aan zou voelen (CGVS p. 4, 22). U bleek op het CGVS in staat om het gehoor te doorlopen zonder extra pauzes te nemen.

Behalve deze fysieke problemen, riep u ook geheugenproblemen in: u stelt dat u sedert de problemen met de familie van A. lijdt aan zwaar geheugenverlies. Om deze problemen correct in te schatten en om er op de gepaste manier rekening mee te houden, werd u gevraagd om dit te staven met de nodige vaststellingen door een arts. Er werd u ruim de tijd geboden om na het gehoor nog bewijzen hiervan aan het CGVS te bezorgen. U stuurde echter géén documenten op die een bewijs, of zelfs maar een aanwijzing, kunnen vormen van enige geheugenproblemen, waardoor deze niet zomaar kunnen worden aangenomen. Er werd u ook duidelijk gemaakt dat u, indien u (nog) geen documenten kon voorleggen,

u gerust mocht laten weten of deze al dan niet nog onderweg of in aanvraag waren, maar ook hierover liet u het CGVS niets weten (CGVS p. 3-4, 19, 25). Deze geheugenproblemen kunnen dan ook niet zomaar worden aangenomen. Verder bleek tijdens het gehoor hoe dan ook dat u, ondanks deze beweerde geheugenproblemen, in staat was om verklaringen af te leggen en vragen te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de basis van uw asielrelaas an sich al onlogisch overkomt. U beweert immers dat uw zoon M.S. verantwoordelijk gehouden werd voor de dood van zijn vriend A. door diens familie, hetgeen niet aannemelijk is om onderstaande redenen.

Uw zoon is immers niet verantwoordelijk voor de dood van A. Sterker nog, A.'s moordenaar, K., beschoot A. terwijl die in het gezelschap was van uw zoon en een andere vriend, T., waardoor zelfs kan worden gesteld dat uw zoon zelf ook in gevaar was in deze situatie. Bovendien werd K. door de autoriteiten beschuldigd van en veroordeeld voor de moord op A. En u verklaarde ook dat A. een goede vriend was geweest van uw zoon (CGVS p. 12-13, 16). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat het volgens de Tsjetsjeense tradities zo is dat wanneer je iemand uitnodigt om samen iets te doen, en er dan iets gebeurt met deze persoon, je dan de verantwoordelijkheid draagt voor wat er is gebeurd. Dat lijkt sterk, maar wat er ook van zij, moet worden benadrukt dat in deze situatie duidelijk was dat K. degene was die A. vermoord heeft, en dat hij dus de verantwoordelijkheid draagt. Dat de familie van A. uw zoon toch verantwoordelijk zou houden voor diens dood, enkel en alleen wegens het feit dat hij A. is gaan oppikken voor hij werd gedood en dat hij dus toevallig aanwezig was toen A.'s moordenaar toesloeg, mag dan ook ernstig verbazen. Deze vaststelling zet al een voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast legde u tegenstrijdige en volatiele verklaringen af over het verloop van de bloedwraak en over de familie van A.

Wanneer u gevraagd wordt of er pogingen gebeurd zijn om te bemiddelen tussen uw familie en die van A., stelt u aanvankelijk dat u daar geen idee van heeft. U verduidelijkt dat mannen dergelijke zaken aan vrouwen niet uitleggen (CGVS p. 15). Later verklaart u echter dat uw broers tot twee maal toe gaan bemiddelen zijn met de familie van A. en dat deze bemiddeling tot stand kwam via A., een goede familievriend die ook de buurman was van A.'s familie (CGVS p. 17-18). Dat is tegenstrijdig met uw eerdere uitspraak dat u geen idee had of er al dan niet werd bemiddeld in de zaak. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan te verwijzen naar uw beweerde geheugenproblemen. Dat is echter geen redelijke uitleg: vooreerst legt u zoals hierboven uiteengezet geen enkel bewijs neer voor deze geheugenproblemen, waardoor ze niet zomaar kunnen worden aangenomen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat zelfs indien u werkelijk aan geheugenproblemen zou lijden, moeilijk kan worden begrepen waarom u het ene moment zou zeggen dat u geen weet heeft van bemiddeling, en het volgende moment allerlei details kan verschaffen over twee bemiddelingspogingen. Het gaat immers niet om een klein detail in de marge van uw relaas, maar om één van de kernelementen waarop uw relaas is gebaseerd: de bloedwraak die werd uitgesproken door A.'s familie, waarna u precies wegens het mislukken van bemiddeling het land diende te verlaten. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat u geen informatie kon verschaffen over de familie van A.: u zou niet weten wie ze zijn, hoe ze bekend staan, of wat voor beroepen zij uitvoeren. U weet enkel te zeggen dat het een machtige familie is, omdat ze de ouderen niet respecteren (CGVS p. 19, 23). Wanneer u later echter gevraagd wordt waarom u vreest dat de familie van A. uw telefoon zou af luisteren (u heeft wegens deze vrees weinig contacten met uw familie in Tsjetsjenië), spreekt u dat echter compleet tegen. Plots weet u immers wél wat voor jobs zij uitvoeren: u stelt dat verscheidene familieleden van A. werken bij de FSB en bij de politie. Dergelijke tegenstrijdigheid haalt uw geloofwaardigheid in ernstige mate onderuit. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder gevraagd werd wat voor jobs

de familieleden van A. uitvoeren, en dat u toen zei dat u daar geen idee van had, stelt u eenvoudigweg dat u het eerder niet wou vertellen (CGVS p. 23-24). Die uitleg kan niet ernstig worden genomen: zoals u bij het begin van het gehoor werd duidelijk gemaakt, rust op u als verzoeker om internationale bescherming een medewerkingsplicht, en is het aan u om alle relevante feiten uiteen te zetten. U werd ook duidelijk gemaakt dat de inhoud van het gesprek confidentieel is, en dat er géén informatie wordt doorgegeven aan de Russische autoriteiten. U haalde tijdens het gehoor overigens ook zélf aan dat u zich bewust was van deze confidentialiteit, en dat u daarom bereid was om meer informatie te geven dan op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS p. 18). Dat u dan toch zou beslissen om deze informatie te verzwijgen, komt niet redelijk over. U wekt de indruk dat u een uitleg improviseert om uw tegenstrijdige verklaringen te verdoezelen. Bovendien vervalt u ook daarna in volatiele uitspraken: wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat het een nogal gemakkelijke uitleg is om te stellen dat u het eerst niet wou vertellen, beweert u plots dat de informatie opnieuw tot u gekomen is omdat u pauze heeft gehad – waarmee u suggereert dat u eerst vergeten was welke jobs A.'s familieleden uitvoeren, in plaats van dat u het eenvoudigweg niet wou zeggen. Tot slot werd u erop gewezen dat u ook nog gevraagd werd of de familie van A. machtig is, en dat u gevraagd werd om uit te leggen in welke zin zij machtig is. Toen liet u het opnieuw na om te vertellen over hun jobs bij de FSB en de politie. Bij deze confrontatie komt u met alweer een andere uitleg op de proppen: u beweert dat deze vraag u niet gesteld werd, hoewel dat wel het geval is, en u zelfs tot vier keer toe gevraagd werd om te verduidelijken op welke manier de familie machtig is (CGVS p. 23-24). Dergelijke volatiele uitleg, in een poging om uw eerdere tegenstrijdige verklaringen te verantwoorden, haalt uw geloofwaardigheid nog verder onderuit.

Uw tegenstrijdige en volatiele verklaringen over de familie van A. en over het verloop van de bloedwraak schaden uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Daarnaast legde u onaannemelijke en volatiele verklaringen af over uw eigen reactie op de gebeurtenissen.

Zo verklaarde u dat de neven van A. u gedurende ongeveer een maand zo goed als dagelijks thuis kwamen lastigvallen. Dit waren bijzonder stresserende gebeurtenissen voor u: de neven eisten dat u zou vertellen waar M.S. zich bevindt en dreigden er zelfs mee uw woning in brand te steken. U was dermate onder de indruk van de bedreigingen dat u telkens medische verzorging nodig had achteraf en zelfs met de ambulance naar het ziekenhuis moest worden gebracht (CGVS p. 15). Toch bleef u gewoon thuis wonen, waar u alleen overbleef samen met uw kleinkind M.S. Dat komt bevreemdend over: u stelt immers zelf dat uw broer, gezien de moeilijke situatie, had voorgesteld dat u bij hem zou intrekken. Gezien uw preciaire medische situatie, het feit dat u constant werd lastiggevallen, en de ernstige dreiging dat A.'s familie uw woning in brand zou steken, kan niet worden ingezien waarom u op dat voorstel niet bent ingegaan. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, stelt u dat u alles niet zomaar wou achterlaten (CGVS p. 18). Dat is geen aannemelijke uitleg: gezien de ernst van de situatie zou logischerwijze kunnen worden verondersteld dat u uw woning wél zou willen verlaten, al was het maar tot de zaken zouden bekoelen. En bovendien komt het eigenaardig over dat u dan weer wél bereid was om naar België te vluchten, hetgeen toch moet beschouwd worden als een nog extremere vorm van “alles achterlaten”. Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, gooit u het over een andere boeg: nu stelt u dat uw broer ook in de problemen zou komen met de familie van A. indien hij u onder zijn vleugels zou nemen (CGVS p. 19). Er moet echter op worden gewezen dat uw beide nog levende broers al betrokken waren bij de situatie: zij waren nota bene degenen die de bemiddeling met de familie van A. op zich hebben genomen, waardoor dit argument geen standhoudt. Verder voegt u nog toe dat de familie van A. u toch overal zou kunnen vinden hebben. Dat kan goed zijn, maar is naast de kwestie: er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u - zeker in de Tsjetsjeense context, waarover u zelf stelt dat dergelijke dingen door mannen geregeld worden - veiliger was geweest in de woning van uw broer, en dat er adequater had kunnen worden ingrepen bij uw medische crises of in geval van een brandstichting. Dat u desondanks verkoos om alleen in uw woning te blijven met een minderjarig kind, is onaannemelijk en haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuit.

Met betrekking tot uw reactie op de bedreigingen aan het adres van uw kleinkind M.S. legde u ook bevreemdende en volatiele verklaringen af. Zo stelde u dat M.S. meerdere keren werd aangesproken op de terugweg van school naar huis: mannen in een auto vroegen hem waar zijn vader zich bevond. U stelt dat u voelde dat dat niet klopte. Later ving u ook onrustwekkende geruchten op: men zei dat de familie van A. van plan zou zijn om uw kleinkind te ontvoeren, in een poging om uw zoon ertoe te dwingen zich over te geven (CGVS p. 13). Vooreerst moet erop worden gewezen dat uit algemene informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat kinderen onder

de vijftien jaar (net als vrouwen, overigens) in de regel niet geïmagineerd worden in een bloedwraak (zie blauwe map). Uw bewering dat kinderen vanaf acht of tien jaar oud in de praktijk van bloedwraak worden betrokken, is in tegenstrijd met deze algemene informatie, hetgeen afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS p. 22). Bovendien blijkt u in reactie op deze bedreigingen aan het adres van uw kleinkind op twee totaal tegenovergestelde manieren geredeneerd te hebben, hetgeen zeer bevreemdend overkomt. U stelt dat u, bij het horen van de geruchten over de ontvoering, niet langer toestond dat M.S. nog naar school zou gaan. Wanneer u gevraagd wordt waarom u M.S. niet eerder thuis hield van school, namelijk al toen hij op M.S. nog te jong is om geïmagineerd te worden in deze situatie (CGVS p. 23). Daarmee spreekt u uw eerdere uitspraak, namelijk dat u aanvoelde dat hij geïmagineerd kan worden omdat ouder is dan tien jaar, flagrant tegen. Wanneer u gevraagd wordt om te verduidelijken of uw kleinkind volgens u nu juist wel of juist niet in gevaar is wegens zijn leeftijd, komt u niet verder dan te stellen dat u uw 43-jarige zoon ook nog als een kind beschouwt. Het gegeven dat u in een poging om uw eigen onaannemelijke uitspraken te verklaren vervalt in alweer een volatiele uitleg, trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

Deze onaannemelijke en volatiele verklaringen over uw eigen reactie op de gebeurtenissen halen uw geloofwaardigheid nog verder onderuit.

Er dient geconcludeerd te worden dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de volledigheid kan nog opgemerkt worden dat u geen weet heeft van de redenen waarom uw dochters E. en M. Rusland verlieten (CGVS p. 8), waardoor uit eventuele problemen die zij gekend hebben ook niet kan worden besloten tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Dit zijn documenten met betrekking tot de medische behandeling die u in België krijgt voor enkele fysieke problemen, die niet in twijfel getrokken worden.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, maar maakte geen opmerkingen op de notities over aan het CGVS.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Russische nationaliteit en ben je geboren op 12 augustus 2009 in UrusMartan. Je bent elf jaar, en dus nog minderjarig. Je bent Tsjetsjeen van etnie en moslim van religie.

In Urus-Martan ging je naar school, en je woonde er samen met je oma en je nichtje in het huis van je oma. Je vader en moeder waren niet langer samen: je moeder woont in Ingoesjetië, en je weet niet waar je vader woont. Je hebt een halfbroer, M.S., die de zoon is van je vader en zijn tweede echtgenote. Je halfbroer en zijn moeder wonen nog in Rusland.

Je weet niet precies wat er gebeurd is in Rusland waardoor je naar België moest vertrekken, maar merkte op dat je oma voor jullie vertrek veel weende, en zelf werd je een paar keer door mannen aangesproken op weg van school naar huis. Deze mannen vroegen je iets, maar je weet niet meer wat.

Verder haal je aan dat je liefst in België wil blijven, omdat je dat leuk zou vinden, en omdat je twee tantes hier wonen.

In januari 2020 reisde je samen met je oma vanuit Rusland naar België met de minibus. Op 29 januari 2020 dienden jullie samen een verzoek om internationale bescherming in.

Je legde geen documenten neer om je verzoek te staven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je je asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door je oma, B.N. (O.V. x.xxx.xxx) (CGVS p. 8-9). Ook je oma bevestigt dat (CGVS B. p. 10). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in jouw hoofd besloten

worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van je oma luidt als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en documenten die u neerlegt betreffende uw fysieke medische toestand, blijkt immers dat u hartproblemen heeft en slecht te been bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid geboden om pauze te nemen en te rusten wanneer u daar behoefte aan zou voelen (CGVS p. 4, 22). U bleek op het CGVS in staat om het gehoor te doorlopen zonder extra pauzes te nemen.

Behalve deze fysieke problemen, riep u ook geheugenproblemen in: u stelt dat u sedert de problemen met de familie van A. lijdt aan zwaar geheugenverlies. Om deze problemen correct in te schatten en om er op de gepaste manier rekening mee te houden, werd u gevraagd om dit te staven met de nodige vaststellingen door een arts. Er werd u ruim de tijd geboden om na het gehoor nog bewijzen hiervan aan het CGVS te bezorgen. U stuurde echter géén documenten op die een bewijs, of zelfs maar een aanwijzing, kunnen vormen van enige geheugenproblemen, waardoor deze niet zomaar kunnen worden aangenomen. Er werd u ook duidelijk gemaakt dat u, indien u (nog) geen documenten kon voorleggen, u gerust mocht laten weten of deze al dan niet nog onderweg of in aanvraag waren, maar ook hierover liet u het CGVS niets weten (CGVS p. 3-4, 19, 25). Deze geheugenproblemen kunnen dan ook niet zomaar worden aangenomen. Verder bleek tijdens het gehoor hoe dan ook dat u, ondanks deze beweerde geheugenproblemen, in staat was om verklaringen af te leggen en vragen te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de basis van uw asielrelaas an sich al onlogisch overkomt. U beweert immers dat uw zoon M.S. verantwoordelijk gehouden werd voor de dood van zijn vriend A. door diens familie, hetgeen niet aannemelijk is om onderstaande redenen.

Uw zoon is immers niet verantwoordelijk voor de dood van A. Sterker nog, A.'s moordenaar, K., beschoot A. terwijl die in het gezelschap was van uw zoon en een andere vriend, T., waardoor zelfs kan worden gesteld dat uw zoon zelf ook in gevaar was in deze situatie. Bovendien werd K. door de autoriteiten beschuldigd van en veroordeeld voor de moord op A. En u verklaarde ook dat Aslan een goede vriend was geweest van uw zoon (CGVS p. 12-13, 16). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat het volgens de Tsjetsjeense tradities zo is dat wanneer je iemand uitnodigt om samen iets te doen, en er dan iets gebeurt met deze persoon, je dan de verantwoordelijkheid draagt voor wat er is gebeurd. Dat lijkt sterk, maar wat er ook van zij, moet worden benadrukt dat in deze situatie duidelijk was dat Kazbek degene was die A. vermoord heeft, en dat hij dus de verantwoordelijkheid draagt. Dat de familie van A. uw zoon toch verantwoordelijk zou houden voor diens dood, enkel en alleen wegens het feit dat hij A. is gaan oppikken voor hij werd gedood en dat hij dus toevallig aanwezig was toen A.'s moordenaar toesloeg, mag dan ook ernstig verbazen. Deze vaststelling zet al een voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast legde u tegenstrijdige en volatiele verklaringen af over het verloop van de bloedwraak en over de familie van A.

Wanneer u gevraagd wordt of er pogingen gebeurd zijn om te bemiddelen tussen uw familie en die van A., stelt u aanvankelijk dat u daar geen idee van heeft. U verduidelijkt dat mannen dergelijke zaken aan vrouwen niet uitleggen (CGVS p. 15). Later verklaart u echter dat uw broers tot twee maal toe gaan

bemiddelen zijn met de familie van A., en dat deze bemiddeling tot stand kwam via A., een goede familievriend die ook de buurman was van A.'s familie (CGVS p. 17-18). Dat is tegenstrijdig met uw eerdere uitspraak dat u geen idee had of er al dan niet werd bemiddeld in de zaak. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan te verwijzen naar uw beweerde geheugenproblemen. Dat is echter geen redelijke uitleg: vooreerst legt u zoals hierboven uiteengezet geen enkel bewijs neer voor deze geheugenproblemen, waardoor ze niet zomaar kunnen worden aangenomen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat zelfs indien u werkelijk aan geheugenproblemen zou lijden, moeilijk kan worden begrepen waarom u het ene moment zou zeggen dat u geen weet heeft van bemiddeling, en het volgende moment allerlei details kan verschaffen over twee bemiddelingspogingen. Het gaat immers niet om een klein detail in de marge van uw relaas, maar om één van de kernelementen waarop uw relaas is gebaseerd: de bloedwraak die werd uitgesproken door A.'s familie, waarna u precies wegens het mislukken van bemiddeling het land diende te verlaten. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat u geen informatie kon verschaffen over de familie van A.: u zou niet weten wie ze zijn, hoe ze bekend staan, of wat voor beroepen zij uitvoeren. U weet enkel te zeggen dat het een machtige familie is, omdat ze de ouderen niet respecteren (CGVS p. 19, 23). Wanneer u later echter gevraagd wordt waarom u vreest dat de familie van A. uw telefoon zou af luisteren (u heeft wegens deze vrees weinig contacten met uw familie in Tsjetsjenië), spreekt u dat echter compleet tegen. Plots weet u immers wél wat voor jobs zij uitvoeren: u stelt dat verscheidene familieleden van A. werken bij de FSB en bij de politie. Dergelijke tegenstrijdigheid haalt uw geloofwaardigheid in ernstige mate onderuit. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder gevraagd werd wat voor jobs de familieleden van A. uitvoeren, en dat u toen zei dat u daar geen idee van had, stelt u eenvoudigweg dat u het eerder niet wou vertellen (CGVS p. 23-24). Die uitleg kan niet ernstig worden genomen: zoals u bij het begin van het gehoor werd duidelijk gemaakt, rust op u als verzoeker om internationale bescherming een medewerkingsplicht, en is het aan u om alle relevante feiten uiteen te zetten. U werd ook duidelijk gemaakt dat de inhoud van het gesprek confidentieel is, en dat er géén informatie wordt doorgegeven aan de Russische autoriteiten. U haalde tijdens het gehoor overigens ook zélf aan dat u zich bewust was van deze confidentialiteit, en dat u daarom bereid was om meer informatie te geven dan op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS p. 18). Dat u dan toch zou beslissen om deze informatie te verzwijgen, komt niet redelijk over. U wekt de indruk dat u een uitleg improviseert om uw tegenstrijdige verklaringen te verdoezelen. Bovendien vervalt u ook daarna in volatiele uitspraken: wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat het een nogal gemakkelijke uitleg is om te stellen dat u het eerst niet wou vertellen, beweert u plots dat de informatie opnieuw tot u gekomen is omdat u pauze heeft gehad – waarmee u suggereert dat u eerst vergeten was welke jobs A. familieleden uitvoeren, in plaats van dat u het eenvoudigweg niet wou zeggen. Tot slot werd u erop gewezen dat u ook nog gevraagd werd of de familie van A. machtig is, en dat u gevraagd werd om uit te leggen in welke zin zij machtig is. Toen liet u het opnieuw na om te vertellen over hun jobs bij de FSB en de politie. Bij deze confrontatie komt u met alweer een andere uitleg op de proppen: u beweert dat deze vraag u niet gesteld werd, hoewel dat wel het geval is, en u zelfs tot vier keer toe gevraagd werd om te verduidelijken op welke manier de familie machtig is (CGVS p. 23-24). Dergelijke volatiele uitleg, in een poging om uw eerdere tegenstrijdige verklaringen te verantwoorden, haalt uw geloofwaardigheid nog verder onderuit.

Uw tegenstrijdige en volatiele verklaringen over de familie van A. en over het verloop van de bloedwraak schaden uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Daarnaast legde u onaannemelijke en volatiele verklaringen af over uw eigen reactie op de gebeurtenissen.

Zo verklaarde u dat de neven van A. u gedurende ongeveer een maand zo goed als dagelijks thuis kwamen lastigvallen. Dit waren bijzonder stresserende gebeurtenissen voor u: de neven eisten dat u zou vertellen waar M.S. zich bevindt en dreigden er zelfs mee uw woning in brand te steken. U was dermate onder de indruk van de bedreigingen dat u telkens medische verzorging nodig had achteraf en zelfs met de ambulance naar het ziekenhuis moest worden gebracht (CGVS p. 15). Toch bleef u gewoon thuis wonen, waar u alleen overbleef samen met uw kleinkind M.S. Dat komt bevreemdend over: u stelt immers zelf dat uw broer, gezien de moeilijke situatie, had voorgesteld dat u bij hem zou intrekken. Gezien uw precarie medische situatie, het feit dat u constant werd lastiggevallend, en de ernstige dreiging dat A.'s familie uw woning in brand zou steken, kan niet worden ingezien waarom u op dat voorstel niet bent ingegaan. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, stelt u dat u alles niet zomaar wou achterlaten (CGVS p. 18). Dat is geen aannemelijke uitleg: gezien de ernst van de situatie zou

logischerwijze kunnen worden verondersteld dat u uw woning wél zou willen verlaten, al was het maar tot de zaken zouden bekoelen. En bovendien komt het eigenaardig over dat u dan weer wél bereid was om naar België te vluchten, hetgeen toch moet beschouwd worden als een nog extremere vorm van “alles achterlaten”. Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, gooit u het over een andere boeg: nu stelt u dat uw broer ook in de problemen zou komen met de familie van A. indien hij u onder zijn vleugels zou nemen (CGVS p. 19). Er moet echter op worden gewezen dat uw beide nog levende broers al betrokken waren bij de situatie: zij waren nota bene degenen die de bemiddeling met de familie van A. op zich hebben genomen, waardoor dit argument geen standhoudt. Verder voegt u nog toe dat de familie van A. u toch overal zou kunnen vinden hebben. Dat kan goed zijn, maar is naast de kwestie: er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u - zeker in de Tsjetsjeense context, waarover u zelf stelt dat dergelijke dingen door mannen geregeld worden - veiliger was geweest in de woning van uw broer, en dat er adequater had kunnen worden ingrepen bij uw medische crises of in geval van een brandstichting. Dat u desondanks verkoos om alleen in uw woning te blijven met een minderjarig kind, is onaannemelijk en haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuit.

Met betrekking tot uw reactie op de bedreigingen aan het adres van uw kleinkind M.S. legde u ook bevreemdende en volatiele verklaringen af. Zo stelde u dat M.S. meerdere keren werd aangesproken op de terugweg van school naar huis: mannen in een auto vroegen hem waar zijn vader zich bevond. U stelt dat u voelde dat dat niet klopte. Later ving u ook onrustwekkende geruchten op: men zei dat de familie van A. van plan zou zijn om uw kleinkind te ontvoeren, in een poging om uw zoon ertoe te dwingen zich over te geven (CGVS p. 13). Vooreerst moet erop worden gewezen dat uit algemene informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat kinderen onder de vijftien jaar (net als vrouwen, overigens) in de regel niet geïnterviewd worden in een bloedwraak (zie blauwe map). Uw bewering dat kinderen vanaf acht of tien jaar oud in de praktijk van bloedwraak worden betrokken, is in tegenstrijd met deze algemene informatie, hetgeen afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS p. 22). Bovendien blijkt u in reactie op deze bedreigingen aan het adres van uw kleinkind op twee totaal tegenovergestelde manieren geredeneerd te hebben, hetgeen zeer bevreemdend overkomt. U stelt dat u, bij het horen van de geruchten over de ontvoering, niet langer toestond dat M.S. nog naar school zou gaan. Wanneer u gevraagd wordt waarom u M.S. niet eerder thuisield van school, namelijk al toen hij op straat staande werd gehouden en vragen kreeg over zijn vader, stelt u dat u er best gerust in was omdat M.S. nog te jong is om geïnterviewd te worden in deze situatie (CGVS p. 23). Daarmee spreekt u uw eerdere uitspraak, namelijk dat u aanvoelde dat hij geïnterviewd kan worden omdat ouder is dan tien jaar, flagrant tegen. Wanneer u gevraagd wordt om te verduidelijken of uw kleinkind volgens u nu juist wel of juist niet in gevaar is wegens zijn leeftijd, komt u niet verder dan te stellen dat u uw 43-jarige zoon ook nog als een kind beschouwt. Het gegeven dat u in een poging om uw eigen onaannemelijke uitspraken te verklaren vervalst in alweer een volatiele uitleg, trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

Deze onaannemelijke en volatiele verklaringen over uw eigen reactie op de gebeurtenissen halen uw geloofwaardigheid nog verder onderuit.

Er dient geconcludeerd te worden dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de volledigheid kan nog opgemerkt worden dat u geen weet heeft van de redenen waarom uw dochters E. en M. Rusland verlieten (CGVS p. 8), waardoor uit eventuele problemen die zij gekend hebben ook niet kan worden besloten tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen

doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Dit zijn documenten met betrekking tot de medische behandeling die u in België krijgt voor enkele fysieke problemen, die niet in twijfel getrokken worden.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, maar maakte geen opmerkingen op de notities over aan het CGVS. "

Daarnaast haalde je ook aan dat je liefst in België zou willen blijven omdat je dat leuker zou vinden, en omdat je beide tantes hier wonen (CGVS p.10). Daar kan het CGVS begrip voor opbrengen, maar er moet wel worden opgemerkt dat uit het feit dat je liefst bij je tantes wil blijven niet kan worden besloten tot het bestaan in jouw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In hun verzoekschrift "*tot nietigverklaring*" beroepen verzoekers zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*" en van de "*onderzoeks- en medewerkingsplicht*".

Verzoekers geven een aantal algemene, theoretische beschouwingen en stellen dat er door de verwerende partij onvoldoende eigen onderzoek is gebeurd naar de achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden.

Volgens verzoekers is er *in casu* geen enkele feitenvinding gebeurd, in die zin dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot de bewering dat uit de door verzoekers afgeleide verklaringen zou blijken dat er geen gegronde vrees voor vervolging zou blijken te zijn. De verwerende partij kan zich, zo stellen verzoekers, geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt

onderzocht, doch integendeel berust alles op eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid.

Het standpunt van de verwerende partij dat geen gegronde vrees aanwezig is overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er bovendien geen sprake is van een uitzonderlijke situatie overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, gaat luidens het verzoekschrift al te snel voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen.

In casu dient volgens verzoekers worden vastgesteld dat het asielrelaas aannemelijk is en bij grondig onderzoek zal volgens hen ook blijken dat zij wel degelijk ernstige problemen en gevaar voor vervolging zullen ondergaan in geval van terugkeer.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat de verwerende partij overigens zelf stelt dat de Tsjetsjeense ordediensten zich schuldig maken aan tal van mensenrechtenschendingen, "*waaronder ontvoeringen en brandstichting in de huizen van familieleden*". Dit maakt het feitenrelaas van verzoekers maar al te aannemelijk. Het is voor verzoekers onbegrijpelijk dat dit zomaar wordt weggewuifd, terwijl de verwerende partij zelf op de hoogte is van deze praktijken.

Het gaat luidens het verzoekschrift niet op om nu eensklaps en al te gemakkelijk te gaan oordelen alsof er geen problemen zouden zijn, en dit op basis van een verkeerde interpretatie van de beschikbare landeninformatie die evenwel hopeloos achterhaald is en geenszins rekening houdt met de recente gebeurtenissen in Tsjetsjenië waar er steeds meer repressie aan de orde is ten aanzien van andersdenkenden. Minstens is het volgens verzoekers zo dat deze situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvragen en de verzoeken tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land worden teruggestuurd waar een manifeste schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) dreigt temeer de problemen van verzoekers in de eerste plaats te maken hebben met de autoriteiten.

Daarnaast hebben verzoekers de naam verschaft van het slachtoffer van de moord en de veroordeelde dader. Dit is volgens verzoekers meer dan genoeg informatie voor de verwerende partij om de Russische overheidsdiensten te contacteren en na te gaan of de familie van het slachtoffer daadwerkelijk bij de FSB en politie werkzaam is, zoals verzoekers beweren.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt beweerd, is het luidens het verzoekschrift duidelijk dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen, dit niet enkel op basis van de reeds ondergane problemen maar des te meer gezien de kritieke toestand in Tsjetsjenië waar een zeer gevaarlijke en explosieve situatie aan de orde is. Verzoekers hebben de vereiste informatie meegedeeld, doch de verwerende partij wuift de informatie zomaar weg, zonder ook maar enig onderzoek te verrichten om de waarheid ervan na te gaan. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om de asielaanvragen van verzoekers zonder meer af te wijzen op basis van eigen interpretaties van de verwerende partij die niet stroken met de werkelijkheid en volledig rechtsoverspannen zijn.

Verzoekers vervolgen dat de verwerende partij in haar beslissingen zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zogezegd ten nadele van verzoekers, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van de asielaanvraag van verzoekers. Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Er mag, zo opperen verzoekers, verwacht worden dat hun asielaanvragen grondig zou worden onderzocht en niet zomaar worden afgewezen op basis van een beweerde "*onaannemelijkheid*" dewelke niet strookt met de werkelijkheid. Overigens werd in de rechtsleer (BCHV - CBAR, "*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure*", juni 2014, 20-22) reeds aangehaald dat incoherenties in het asielrelaas niet noodzakelijk betekenen dat een persoon liegt.

Verzoekers voeren verder aan dat zij tevens hebben aangegeven dat zij geheugenproblemen hebben sinds de traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst. Er kan volgens verzoekers aldus gesteld worden dat tegenstrijdigheden in het asielrelaas niet noodzakelijk betekenen dat de asielzoeker

ligt en dat het daarom des te belangrijker is dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht naar behoren vervult.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

Verzoekers besluiten dat gezien het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek door de verwerende partij dient aangenomen te worden dat de bestreden beslissingen niet wetsconform zijn genomen.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar:

“ - EHRM 2 januari 2013, nr. 33210/11, Singh e.a. / België:

“(…)”

- Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie:

“(…)”

- UNHCR, “Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”, May 2013:

“(…)”

In elk geval is het noodzakelijk dat de bewijslast die normaal op de asielzoeker rust, verlaagd wordt en dat men beroep doet op andere bronnen teneinde de informatie te verzamelen die nodig wordt geacht, zoals vrienden, voogd, ouders, enz. (UNHCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, december 2011, 210).

- RvV, 17 februari 2011, nr. 56203, 4.3.2.2:

“(…)”.

2.1.2. In een tweede middel halen verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van de “*onderzoeks- en medewerkingsplicht*”.

Na een theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht stellen verzoekers dat de verwerende partij *in casu* geenszins motiveert waarom verzoekers niet de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend. De verwerende partij velt een oordeel dat volgens verzoekers - opnieuw - louter berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Uit de motivering dient volgens verzoekers tevens te blijken dat een werkelijk onderzoek inzake artikel 3 van het EVRM is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van dit artikel aan de orde kan zijn. Dit is *in casu* niet gebeurd. Dergelijke manier van werken kan, zo stellen verzoekers, geenszins de zorgvuldigheidstoets doorstaan.

Verzoekers besluiten dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging door het feit dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op verschillende geheel eenzijdig geponeerde en betwistbare premisses van de kant van de verwerende partij.

2.1.3. Verzoekers verzoeken de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de “*vordering ontvankelijk te verklaren en de beslissingen dd. 17.08.2021 houdende de weigering van de asielaanvraag van verzoekers te annuleren en diens bevoegdheid desgevallend uit te putten in volle rechtsmacht*”.

2.1.4. Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen volgende stukken bij het onderhavige verzoekschrift:

- HvJ 22 november 2012, ECLI:EU:C:2012:744 (stuk 4);

- UNHCR, "*Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*", mei 2013, 32 (stuk 5);
- EHRM 2 januari 2013, nr. 33210/11, *Singh e.a. België* (stuk 6);
- COI Focus "*Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*", d.d. 29 juni 2020 (stuk 7);
- RvV 17 februari 2011, nr. 56 203 (stuk 8);
- BCHV - CBAR, "*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpprocedure*", juni 2014, 20-22 (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoekers zich beroepen op de schending van de "*beginselen behoorlijk bestuur*", dient te worden opgemerkt dat zij niet preciseren welk(e) beginselen van behoorlijk bestuur zij benevens de in het verzoekschrift aangevoerde specifieke beginselen geschonden achten. Evenmin geven zij aan op welke wijze deze schending zou zijn gebeurd. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verder voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

Verzoekers preciseren ook op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden.

Verzoekers duiden evenmin op enerlei wijze hoe hun rechten van verdediging *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd. Dit geldt nog des te meer nu de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekers tonen niet aan hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals

bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen aanvechten, noch betwisten wat betreft de aan hen verleende steunmaatregelen in het kader van hun onderscheiden vastgestelde bijzondere procedurele noden en waar wordt gesteld dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten in het kader van de procedure om internationale bescherming gerespecteerd werden evenals dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.7. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze uiteengezet dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in Rusland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève dienen te koesteren of dat zij er een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan het relaas van eerste verzoekster, relaas waarop tweede verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming integraal steunt, kan immers geen enkel geloof worden gehecht. Vooreerst wordt opgemerkt dat (i) het relaas *an sich*, meer bepaald dat eerste verzoeksters zoon verantwoordelijk wordt gehouden voor de dood van zijn vriend door diens familie wat resulteerde in een bloedwraak, onlogisch overkomt. Zo is de zoon van eerste verzoekster niet verantwoordelijk voor de dood van zijn vriend omdat hij zelf in gevaar was en de echte moordenaar beschuldigd en veroordeeld werd voor de moord. Vervolgens (ii) legt eerste verzoekster tegenstrijdige en volatiele verklaringen af over het verloop van de bloedwraak, meer bepaald over de al dan niet bestaande pogingen tot bemiddeling, en over de familie van de vermoorde vriend van haar zoon, hetgeen de geloofwaardigheid in ernstige mate schaadt. Verder (iii) legt eerste verzoekster ook onaannemelijke en volatiele verklaringen af over de eigen reactie op de vermeende gebeurtenissen, meer bepaald over het feit dat zij ondanks de bedreigingen en haar medische situatie alleen in haar woning bleef met een minderjarig kleinkind en met betrekking tot haar reactie op de bedreigingen van haar minderjarig kleinkind, wat de geloofwaardigheid nog verder onderuit haalt. De commissaris-generaal is (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie verder van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is. De neergelegde documenten (v) met betrekking tot de medische behandeling die eerste verzoekster in België krijgt voor enkele fysieke problemen, die niet in twijfel getrokken wordt, zijn tot slot niet in staat om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, wordt na herneming van de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoekster werd genomen, verder nog gesteld dat uit het feit dat tweede verzoeker het liefst in België zou blijven waar ook zijn tantes wonen niet kan worden besloten tot het bestaan in zijn hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.8. Waar verzoekers het commissariaat-generaal in het onderhavige verzoekschrift veelvuldig een totaal gebrek aan feitenvinding en onderzoek verwijten en meermaals poneren dat de bestreden beslissingen louter zouden schragen op eenzijdige en uit de lucht gegrepen beweringen, interpretaties en vermoedens, dient te worden opgemerkt dat verzoekers bezwaarlijk kunnen volstaan met dergelijke louter algemene beweringen om de *supra* geschetste concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Dit geldt nog des te meer nu deze beweringen een loutere en aperte miskenning vormen van de inhoud van zowel de bestreden beslissingen als het administratief dossier. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissingen en dit dossier blijkt namelijk dat verzoekers' verzoeken om internationale bescherming wel degelijk uitgebreid en ten gronde werden onderzocht, dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt gemotiveerd inzake deze verzoeken en dat de motieven daarbij steunen op de in de administratieve dossiers opgenomen stukken waaronder de verklaringen van verzoekers, de door eerste verzoekster neergelegde documenten en de informatie in de map "*landeninformatie*".

Het betoog van verzoekers dat niets werd onderzocht is dan ook allerminst ernstig. De Raad benadrukt nog dat het de taak van verzoekers is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het commissariaat-generaal heeft hierbij inderdaad een onderzoek- en samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal een terdege individueel en concreet onderzoek heeft gevoerd. Het commissariaat-generaal heeft daarbij rekening gehouden met alle elementen die werden aangebracht.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoekers vrezen om bij terugkeer naar de Russische Federatie het slachtoffer te worden van bloedwraak omdat de zoon van eerste verzoekster door de familie van zijn vermoorde vriend verantwoordelijk wordt gehouden voor diens dood.

2.3.9.2. Na grondige analyse van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekers in het voorliggende verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de in de bestreden beslissingen vervatte motieven, die pertinent, terecht en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekers komen echter in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, het verwijzen naar de algemene situatie in het land en de regio van herkomst zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken en het aanvoeren van een totaal gebrek aan onderzoek en feitenvinding, zoals reeds besproken onder punt 2.3.8. Dit kan bezwaarlijk een ernstig en dienstig verweer worden geacht en verzoekers vermogen op deze wijze dan ook allerminst hun geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De concrete motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas worden door verzoekers in het verzoekschrift ongemoeid gelaten waardoor de Raad deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, integraal tot de zijne maakt.

2.3.9.3. De gratuite bewering van verzoekers dat de verwerende partij via de door haar gebruikte landeninformatie zelf op de hoogte is van het feit dat de Tsjetsjeense ordediensten zich schuldig maken aan tal van mensenrechtenschendingen, "*waaronder ontvoeringen en brandstichtingen in het huis van familieleden*", vormt geen enkel bewijs dat dergelijke zaken bij hen zijn gebeurd of dreigen te gebeuren in het land en de regio van herkomst. Hiermee slagen verzoekers er geenszins in de concrete en omstandige motieven van de bestreden beslissingen, waaruit de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas blijkt, onderuit te halen.

2.3.9.4. Hetzelfde kan worden gesteld voor het betoog van verzoekers dat de verwerende partij zich baseert op hopeloos achterhaalde landeninformatie en dat zij geenszins rekening houdt met de recente gebeurtenissen in Tsjetsjenië, waar volgens verzoekers steeds meer repressie aan de orde is ten aanzien van andersdenkenden. Ten eerste voeren verzoekers niet het minste concreet begin van bewijs aan dat de - overigens niet nader gespecificeerde - "*landeninformatie*", ook al dateert die voor wat betreft de thematische aantekening inzake het traditioneel gebruik van bloedwraak in Tsjetsjenië uit 2010, achterhaald zou zijn. Ten tweede doelen zij op "*de recente gebeurtenissen in Tsjetsjenie*" zonder dit ook maar enigszins te staven met enig stuk of voorbeeld en ten derde worden er door verzoekers *in casu* ter staving van de verzoeken om internationale bescherming problemen naar aanleiding van een vermeende bloedwraak aangehaald, zodat de Raad niet inziet in welk opzicht verzoekers zouden dienen te worden beschouwd als mogelijke slachtoffers van repressie door de Tsjetsjeense ordediensten als "*andersdenkenden*".

Tot slot is ook de blote en ongefundeerde stelling dat verzoekers de “vereiste informatie” hebben meegedeeld maar dat deze door de verwerende partij zomaar is weggewuifd allerm minst dienstig. Verzoekers blijven in gebreke te duiden welke informatie zij dan wel zouden hebben meegedeeld en op welke voor hen nadelige wijze die zou zijn weggewuifd door de verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekers, andere dan documenten van eerste verzoekster over de medische behandeling die zij in België krijgt voor enkele fysieke problemen en die niet in twijfel wordt getrokken, geen stukken hebben overgemaakt.

De voormelde motieven uit de bestreden beslissingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangevoerde problemen en vrees voor vervolging. Met de verwijzing naar de algemene situatie in het land en regio van herkomst, kunnen verzoekers aan deze conclusie geenszins afbreuk doen. Verzoekers betrekken deze situatie, mede gelet op het voorgaande, niet concreet op hun persoon. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land en de regio van herkomst kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekers bij een terugkeer naar dit land en deze regio daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

2.3.9.5. Dat de voorgehouden problemen te maken zouden hebben met de autoriteiten kan niet worden aangenomen. De kern van het asielrelaas spitst zich toe op de bloedwraak van de familie van de vermoorde vriend van eerste verzoeksters zoon ten aanzien van die zoon en de problemen die verzoekers daaruit ondervinden. De geopperde vrees voor vervolging gaat dan ook niet uit van de autoriteiten.

Verzoekers geven aan dat de namen van het slachtoffer van de moord en de veroordeelde dader werden meegedeeld en dat dit meer dan genoeg informatie was voor de verwerende partij om de Russische ordediensten te contacteren en aldus na te gaan of de familie van het slachtoffer daadwerkelijk bij de FSB en de politie werkzaam was, zoals eerste verzoekster beweerde.

Dienaangaande werpt de Raad op dat eerste verzoekster over de informatie met betrekking tot de familie van de vermoorde vriend van haar zoon dermate volatiele en onaannemelijke verklaringen aflegde, zo ook in verband met de jobs die zij uitoefenen zodat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de stelling dat de familie van het vermoorde slachtoffer daadwerkelijk bij de FSB en de politie werkzaam was. Te dien einde volstaat het te verwijzen naar de betreffende overweging uit de bestreden beslissingen die terecht, pertinent en draagkrachtig is en die bij gebrek aan enig dienstig verweer door verzoekers onverminderd blijft gelden:

“Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat u geen informatie kon verschaffen over de familie van A.: u zou niet weten wie ze zijn, hoe ze bekend staan, of wat voor beroepen zij uitvoeren. U weet enkel te zeggen dat het een machtige familie is, omdat ze de ouders niet respecteren (CGVS p. 19, 23). Wanneer u later echter gevraagd wordt waarom u vreest dat de familie van A. uw telefoon zou afluisteren (u heeft wegens deze vrees weinig contacten met uw familie in Tsjetsjenië), spreekt u dat echter compleet tegen. Plots weet u immers wél wat voor jobs zij uitvoeren: u stelt dat verscheidene familieleden van A. werken bij de FSB en bij de politie. Dergelijke tegenstrijdigheid haalt uw geloofwaardigheid in ernstige mate onderuit. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder gevraagd werd wat voor jobs de familieleden van A. uitvoeren, en dat u toen zei dat u daar geen idee van had, stelt u eenvoudigweg dat u het eerder niet wou vertellen (CGVS p. 23-24). Die uitleg kan niet ernstig worden genomen: zoals u bij het begin van het gehoor werd duidelijk gemaakt, rust op u als verzoeker om internationale bescherming een medewerkingsplicht, en is het aan u om alle relevante feiten uiteen te zetten. U werd ook duidelijk gemaakt dat de inhoud van het gesprek confidentieel is, en dat er géén informatie wordt doorgegeven aan de Russische autoriteiten. U haalde tijdens het gehoor overigens ook zélf aan dat u zich bewust was van deze confidentialiteit, en dat u daarom bereid was om meer informatie te geven dan op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS p. 18). Dat u dan toch zou beslissen om deze informatie te verzwijgen, komt niet redelijk over. U wekt de indruk dat u een uitleg improviseert om uw tegenstrijdige verklaringen te verdoezelen. Bovendien vervalt u ook daarna in volatiele uitspraken: wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat het een nogal gemakkelijke uitleg is om te stellen dat u het eerst niet wou vertellen, beweert u plots dat de informatie opnieuw tot u gekomen is omdat u pauze heeft gehad – waarmee u suggereert dat u eerst vergeten was welke jobs A.'s familieleden uitvoeren, in plaats van dat u het eenvoudigweg niet wou zeggen. Tot slot werd u erop gewezen dat u ook nog gevraagd werd of de familie van A. machtig is, en dat u gevraagd werd om uit te leggen in welke zin zij machtig is. Toen liet u het opnieuw na om te vertellen over hun jobs bij de FSB en

de politie. Bij deze confrontatie komt u met alweer een andere uitleg op de proppen: u beweert dat deze vraag u niet gesteld werd, hoewel dat wel het geval is, en u zelfs tot vier keer toe gevraagd werd om te verduidelijken op welke manier de familie machtig is (CGVS p. 23-24). Dergelijke volatiele uitleg, in een poging om uw eerdere tegenstrijdige verklaringen te verantwoorden, haalt uw geloofwaardigheid nog verder onderuit."

Dat de commissaris-generaal op basis van de naam van het slachtoffer en de veroordeelde moordenaar genoeg informatie had om navraag te doen bij de Russische ordediensten is geen ernstig betoog. De bewijslast rust immers in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3.9.6. Waar verzoekers aanvoeren dat eerste verzoekster reeds had aangegeven geheugenproblemen te hebben sinds de traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en dat tegenstrijdigheden in het relaas niet noodzakelijk betekenen dat zij liegt, dient erop te worden gewezen dat verzoekster tot op heden nog steeds geen enkel medisch bewijs voorlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij geheugenproblemen heeft naar aanleiding van de vermeende problemen zodat dit niet zomaar kan worden aangenomen. Bijgevolg tonen verzoekers geheel niet aan dat eerste verzoekster zou lijden aan geheugenproblemen of niet in staat was om de procedure om internationale bescherming te doorlopen en in dit kader en gedurende de procedure volwaardige, coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen en het relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten.

In de bestreden beslissingen werd dienaangaande overigens reeds uitvoerig gemotiveerd als volgt:

"Om deze problemen correct in te schatten en om er op de gepaste manier rekening mee te houden, werd u gevraagd om dit te staven met de nodige vaststellingen door een arts. Er werd u ruim de tijd geboden om na het gehoor nog bewijzen hiervan aan het CGVS te bezorgen. U stuurde echter géén documenten op die een bewijs, of zelfs maar een aanwijzing, kunnen vormen van enige geheugenproblemen, waardoor deze niet zomaar kunnen worden aangenomen. Er werd u ook duidelijk gemaakt dat u, indien u (nog) geen documenten kon voorleggen, u gerust mocht laten weten of deze al dan niet nog onderweg of in aanvraag waren, maar ook hierover liet u het CGVS niets weten (CGVS p. 3-4, 19, 25). Deze geheugenproblemen kunnen dan ook niet zomaar worden aangenomen. Verder bleek tijdens het gehoor hoe dan ook dat u, ondanks deze beweerde geheugenproblemen, in staat was om verklaringen af te leggen en vragen te beantwoorden."

2.3.9.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de geopperde vrees voor vervolging, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.2. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen, op grond van de informatie in de map "*landeninformatie*" in het administratief dossier, verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn

en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekers slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven immers niet één dienstig argument aan. Zij vergenoegen zich ertoe algemeen te beweren dat de Tsjetsjeense ordediensten zich schuldig maken aan "*tal van mensenrechtenschendingen*". Hiermee slagen verzoekers er geheel niet in om afbreuk te doen aan de motieven inzake de veiligheidssituatie in hun land en regio van herkomst en/of de informatie waarop deze motieven zijn gesteund en tonen zij in het geheel niet aan dat een terugkeer in hunner hoofde een reëel risico op ernstige schade met zich zou dreigen te brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.3. Gelet op het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.4. In zoverre verzoekers in dit kader nog laten uitschijnen dat er in de bestreden beslissingen niet zou zijn gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat deze grief feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.3.11. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door eerste verzoekster neergelegde documenten en relevante landeninformatie, dat rekening werd gehouden met de onderscheiden vastgestelde bijzondere procedurele noden en dat verzoekers tijdens de onderscheiden persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal de kans kregen om de redenen van hun verzoeken om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten, dit met de hulp van een tolk die het Russisch machtig is en bijgestaan door hun advocaat en, wat tweede verzoeker betreft, tevens door de aangewezen voogd. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze en *in concreto* onderzocht en beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.14. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS